

Bodhsandhya
Eleven Edition
May, 2008

দ্বাদশ বর্ষ,
একাদশ সংখ্যা
মে, ২০০৮

প্রকাশকঃ
বোধসন্ধ্যা
এস - ৪৩৯, গ্রেটার কলাশ
পার্ট - টু
নিউ দিল্লী - ১১০০৮৮

প্রচ্ছদ
শাম্পা সরকার (দাস)

মুদ্রাক্ষর বিন্যাস, মুদ্রণ ও অলংকরণ
রমা চক্ৰবৰ্তী
ডি-৬৩০, চিত্তৱঞ্জন পার্ক
নিউ দিল্লী - ১১০০১৯
ফোনঃ ৮১৬০৩৯৯৬ / ৯২১৩১৩৪৪৮৭

ଛୋଟବେଲାର ନକଶୀ-କାଥା

ତନୁକା ଭୌମିକ ଏନ୍

ଛୋଟବେଲାର କଥା ବଲଲେ ସବଚେଯେ ଆଗେ ମନେ ଆମେ ଆମାଦେର ପାଡ଼ାର କଥା — ବାଲିଗଞ୍ଜ ସାର୍କୁଳାର ରୋଡ ଗଭର୍ମେଣ୍ଟ ହାଉସିଂ ଏସ୍ଟେଟ । ବି.ସି. ରୋଡେର କୋଯାଟାର ବଲତେ ଆମାର କାହେ ବୋକାଯ ଅନେକ ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବେର, ପରିଚିତଦେର ସାଥେ କଟାନୋ ଦଶ-ବାରୋ ବଛରେ ଉଷ୍ଣ ସ୍ମୃତି ।

ମୋଟ ଆଟ୍ଚଙ୍ଗିଶ୍ଟା ସରକାରୀ ଫ୍ଲ୍ୟାଟ୍‌ସାଲ୍‌ହେରା ଏଇ ହାଉସିଂ ଏସ୍ଟେଟେ ଆମରା ଥାକତେ ଆସି, ସଥିନ ଆମାର ବଛର ନଯେକ ବୟସ । ଆମାଦେର ପାଡ଼ାଯ ତିନଟେ ଖେଲାର ମାଠ ଛାଡ଼ାଓ ଛିଲ ଏକଟା ବଡ଼ ପାର୍କ । ସେଇ ପାର୍କେ ଦିକେ ମୁଖ-କରା ‘ଇ’ ବ୍ରକେ ତିନିତାର ଫ୍ଲ୍ୟାଟ୍ ଏସେ ଉଠିଲାମ ଆମରା । ଆମରା ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା-ମା, ଦୁଇ ଦାଦା, ଦିଦି, ଦୁଇ କାକା, କାଜେର ଲୋକ ଆର ଆମି । ବାଡ଼ିତେ ବାବା-ମା ଆର ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ, ଆଜ୍ଞାୟ ପରିଜନ ମିଳେ ସବ ସମୟ ହୈ-ହୁଟ୍‌ଗୋଲ ଆର ତାରଇ ସଙ୍ଗେ ଏକଟା ନିରାପତ୍ତା । ଏରା ସବାଇ ଆଛେ । ସାମନେ ତାକିଯେ ଆରଓ ଯତଦିନ ଦେଖା ଯାଇ, ଥାକବେ । କେମନ ଯେନ ଏକଟା ଓମେର ମଧ୍ୟେ ବଡ଼ ହୟେ ଉଠିଲାମ । ନତୁନ ପାଡ଼ାର ସାଥେ ପରିଚିତ ହୟେ ଉଠିତେ ଉଠିତେ ମନେ ହଲ ଯେ ଗୋଟା ପାଡ଼ାତେଓ ଯେନ ଏଇ ଉଷ୍ଣତା ଛାଡ଼ିଯେ ପଡ଼େଛେ । ସବାଇ ଆମର ଖୁବ ଚେନା, ଆମର କାହେର ଲୋକ ।

ବି.ସି. ରୋଡେର ବାଡ଼ିଗୁଲୋ ଛିଲ ଚାରତଳା, ହଲକା ହଲୁଦ ରଙ୍ଗେ । ପ୍ରତି ଫ୍ଲ୍ୟାଟ୍ ଦୁଟୋ ବାରାନ୍ଦା । ବାରାନ୍ଦାଯ ଏସେ ଦାଁଡାଲେଇ ଆଶେ-ପାଶେର ବାରାନ୍ଦାତେ, ଜାନଲାଯ ଚେନା ମୁଖ ଦେଖା ଯେତ । ଶୁରୁ ହୟେ ଯେତ ଚେଂଚିଯେ ଚେଂଚିଯେ ଆଭଦ୍ରା । ଏକ ଦଙ୍ଗଲ ମେଯେ ମିଳେ ଆମରା ରୋଜ ବିକେଲେ ଖେଲତାମ । ଲୁକୋଟୁରି, ଆଇ ସ୍ପାଇସ, କାପାଡ଼ି ଛାଡ଼ାଓ ଆମାଦେର ଏକଟା ପ୍ରିୟ ଖେଲ ଛିଲ ‘ପିଟ୍ରୁ’ । ସାତଟା ଚ୍ୟାପଟା ପାଥର ଏକଟା ଉପର ଏକଟା ସାଜିଯେ ରେଖେ ତାର ଚାରପାଶେ ଗଣ୍ଠି କେଟେ ଦିନେ ହୟ । ଦୁ’ ଦଲେର ଲଡ଼ାଇ ହୟ କାରା ବଲ ଦିଯେ ସେଟାକେ ଭେଣେ ଆବାର ସାଜାତେ ପାରବେ । ଖେଲାର ନେଶା ଏତ ବେଶୀ ଛିଲ ଯେ ମନେ ପଡେ, ସ୍କୁଲ ଥେକେ ଇଉନିଫର୍ମ ବଦଲେ କୋନ ମତେ ତାଡ଼ାତାଡ଼ି ଜଳଖାବାର ଥେଯେଇ ଦୌଡ଼ାତାମ ନୀଚେ । ଖେଲା ଶେଷ ହଲେ ଘେମେ-ନେଯେ ପାର୍କେ ବସେ ଆଭଦ୍ରା । କେମନ ଛିଲ ସେ ସବ ବିକେଲ ? ପାର୍କେ ଘାସେର ଉପର ଉସକୋ-ଖୁସକୋ ଚୁଲ ନିଯେ ଶ୍ରାନ୍ତ-

ଶ୍ରାନ୍ତ ବସେ ଆଛି ଆମରା କଯ ବନ୍ଧୁ । ଘାସେର ତଳାର ନରମ ମାଟିର ସୌଂଦା ଭାବ ଟେର ପାଛି । ହଠାତ୍ ଦମକା ହାଓୟା ଏସେ ଶରୀରେ ଘାମ ଶୁକିଯେ ଦିଲ । ‘ଚାନା ଗରମ’ ବଲତେ ବଲତେ ସାଦା ଟୁପି, ସାଦା ଧୁତି-ଫୁତିଆ ପରା ଫେରିଓୟାଲା ଚଲେ ଗେଲ ପାର୍କେର ପାଶ ଦିଯେ । ବୁପ କରେ କଥନ ଯେନ ଅନ୍ଧକାର ନେମେ ଏସେଛେ, ଚାରଦିକେର ବାଡ଼ିତେ ଏକ ଏକ କରେ ଜୁଲେ ଉଠିଛେ ହଲୁଦ ଆଲୋ । ପାର୍କେର ରେଲିଂଗୁଲୋ ଆବହ୍ୟା ଅନ୍ଧକାରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖା ଯାଛେ ନା । ଏର ମଧ୍ୟେ ସେଇ ଭିଜେ-ଭିଜେ ଘାସେର ଉପର ଗୋଲ ହୟେ ବସେ ଆମରା ଗଞ୍ଜ କରେ ଯାଛି ଯତକ୍ଷଣ ନା — ‘ମାନୁ ! ଶିଗଗିର ବାଡ଼ି ଏସ ! ପଡ଼ତେ ବସତେ ହବେ ନା ?’ — ଦିଦିର ଗଲା ପାଇ । ଅନ୍ୟ ସକଳେର ଜନ୍ୟା ଡାକ ଆସତେ ଶୁରୁ କରେଛେ, ଅଗତ୍ୟା ଗୁଟି ଗୁଟି ପାଯେ ବାଡ଼ିର ଦିକେ ରଞ୍ଜା ।

ଶୀତକାଳେ ଅୟନ୍ୟାଲ ପରିଷକ୍ଷା ଶେଷ ହଲେ ଆରଓ ମଜା । ସନ୍ଧେୟ ସାଡେ ସାତଟା, ଆଟଟା ଅବଧି ବ୍ୟାଡମିନ୍ଟନ ଖେଲା, ତାରପର ବାଡ଼ିତେ ଅପେକ୍ଷା କରଛେ ଗଲ୍ଲେର ବହି । ମନେ ଆଛେ ଦିଦି ଏକବାର ବୃତ୍ତିଶ କାଉନ୍‌ପିଲ ଲାଇଙ୍ଗ୍ରେରୀ ଥେକେ ଏକଟା ରଙ୍ଗିନ ରୂପକଥାର ବହି ଏନେ ଦିଯେଛିଲ — ସେ ବହି କି ଯତ୍ନ କରେ ପଡ଼ତାମ, ତାରିଯେ ତାରିଯେ ଧୀରେ ଧୀରେ ତାର ସ୍ଵାଦ ନିତାମ ! ତାରପର ରାତ ହଲେ ସଥିନ ଚୋଖ ତୁଲୁତୁଲୁ — ମାକେ ବଲେ ଦିଛି ଆଜ ରାତେ ଆର ଖାବ ନା — ତଥନ ମା କତ ଭୁଲିଯେ-ଭାଲିଯେ ଖାବାର ଟେବିଲେ ନିଯେ ଆସତ, ଗଲ୍ଲ ବଲେ ନିଜେ ହାତେ ଥାଇୟେ ଦିତ । ତାରପର କୋନ ମତେ ବିଛାନାଯ ପୌଛେଇ ଘୁମ ! ସେବ ଦିନେର ସ୍ଵାଦଇ ଆଲାଦା । ଦିନଗୁଲୋ ଯେନ ନଦୀର ଶ୍ରୋତରେ ମତ, ଏକଟା ଗଡ଼ିଯେ ଆର ଏକଟାଯ ମିଶେ ଯେତ । କଥନ ଯେ ଦିନ ଗେଲ ଟେର ପେତାମ ନା ।

ସେଇ ରୋଦେ ସିକମିକ ରାପୋଲୀ ଦିନେର ଶ୍ରୋତେ ଗରମେର ଛୁଟି ଆସତ ଏକଟୁ ବିଶେଷ ସ୍ଵାଦ ନିଯେ । ସକାଲବେଳା ବନ୍ଧୁରା ମିଳେ ବେରୋତାମ ମର୍ଗିଂ-ଓୟାକେ । ଫିରତାମ ସଥିନ, ତଥନ ହାତେ ଏକଗୋଢ଼ା ଜଂଲୀ ଫୁଲ, କି କଯେକଟା ପେଯାରା ବା ରଙ୍ଗିନ କାଁଚେର ଟୁକରୋ । ରଙ୍ଗିନ କାଁଚ କୁଡ଼ିଯେ ଜମାନୋ ଛିଲ ଆମାଦେର ନେଶା — ଛାଇଗଦା ସେଠେ ଅବଧି ବାର କରତାମ ବାହାରୀ ଡିଜାଇନେର ଭାଙ୍ଗ କାପ-ପ୍ଲେଟେର ଟୁକରୋ । ପାଡ଼ାଯ ଆମାଦେର କିଛୁ ପୁଣ୍ୟା ଜୁଟେଛିଲ; ଏକଟା ମା-କୁକୁର ଆର ତାର କଟା ଛାନା । ବାଡ଼ି ଥେକେ ହାତେ ଗଡ଼ା ରୁଟି ଏନେ ତାଦେର ଖାଓୟାତାମ । କାଜେଇ ଆମାଦେର ପିଛନ ପିଛନ ଅନୁଗତ କୁକୁରବାହିନୀକେ ଚଲତେ ଦେଖିଲେ କେଉଁହି ଆଶର୍ଯ୍ୟ ହତ ନା । ଗରମେର ଛୁଟିର ଦିନଗୁଲୋର ପ୍ରାୟ ଅନେକଟାଇ କେଟେ ଯେତ ବନ୍ଧୁଦେର ବାଡ଼ିତେ ପୁତୁଳ-ଖେଲା ବା ଅନ୍ୟ କୋନ ଖେଲ ଥେଲେ । ବିକେଲେ ପାର୍କେ ଦୋଲନା ଚଢ଼ାର ଆକର୍ଷଣ ଛିଲ । କିନ୍ତୁ ଏକା ଏକା ନୟ, ସବ ସମୟ ଚେଷ୍ଟା କରତାମ କି କରେ ନତୁନ ଭାବେ

ଦୋଳନା ଚଡ଼ା ଯାଏ । କଥନଓ ଦାଁଡ଼ିଯେ, କଥନଓ ଉଲ୍ଟୋ ହୟେ ବସେ, କଥନଓ ଚାର-ପାଂଚଜନ ଏକସାଥେ ଚଡ଼ତାମ ଦୋଳନାଯ । ଆବାର କଥନଓ ଦୋଳନାର ଗତି କମେ ଏଲେ ଉଚ୍ଚ ଥେକେ ଲାଫ ଦିଯେ ପଡ଼ତାମ ଘାସେର ଉପର । ଆର ଏକଟା ଆକର୍ଷଣ ଛିଲ ପାଡ଼ାର ବାହିରେ ଦେଉଦାର ସ୍ଟ୍ରୀଟେ ଗିଯେ ହଜମୀ ଖାଓୟା । କି କଥନଓ ଫୁଚକା, ଚୁରମୁର ।

ଶୈଶବର ଥେକେ କୈଶୋରେ ପା ଦେଓୟାର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏଲ ନାନା ନତୁନ ଅନୁଭୂତି । ନତୁନ କରେ ଆବିନ୍ଧାର କରଲାମ ସମବସ୍ତୀ ଛେଲେଦେର । ବନ୍ଦୁଦେର ଭାଇ ବଲେ ଯାଦେର ଏତଦିନ ପରିଚୟ ଛିଲ, ସମୟ ବିଶେଷେ ଯାରା ବାନ୍ଧବୀଦେର ମତି ନିଜେଦେର ଖେଳାର ସଙ୍ଗୀ ଛିଲ, ତାରା ଯେନ ଧୀରେ ଧୀରେ ଅଚେନା ହୟେ ଉଠିଲ । ବଇ ପଡ଼ାର ଅଭ୍ୟେସ ଆମାର ସବ ବନ୍ଦୁରାଇ ଛିଲ । ଏତଦିନ ପଡ଼ତାମ ‘ଏନିଡ ଇଲ୍‌ଇନ୍’-ଏର ଲେଖା ମେଯେଦେର ବୋର୍ଡିଂ ସ୍କୁଲେର ଗଲ୍ଲ, ବାଚାଦେର ଅୟାଭେଦ୍ଧାରେର ଗଲ୍ଲ, ରହ୍ୟ-ଉପନ୍ୟାସ । ଏଥିନ ଖୁଁଜେ ଖୁଁଜେ ପ୍ରେମେର ଗଲ୍ଲ ପଡ଼ାର ଦିକେ ଝୋକ ବେଡେ ଉଠିଲ । ଅବଶ୍ୟ ଏର ସଙ୍ଗେ ଆରଓ ନାନା ବିଷୟେ କୌତୁଳ ବେଡ଼େଛିଲ — ଭାଲ ସାହିତ୍ୟ, ଆଁକା, ଲେଖା, ସବ ବିଷୟେଇ । ଯାର ଦରଳ ବାଡ଼ିତେ କଯେକ ବହରେ ମଧ୍ୟେ ବୃତ୍ତିଶ ଓ ଆମେରିକାନ ନାଟ୍ୟକାର ଓ ଲେଖକଦେର ଅନେକ ବଇ ଏହି ସମୟେ ପଡ଼େଛି । ମନେ ଆଛେ, ‘ଇଉଜିନ ଓନୀଲ’ ଆର ‘ଆର୍ଥାର ମିଲାର’-ଏର ନାଟକ ମନେ ଖୁବ ଦାଗ କେଟେଛିଲ । ରବିଶ୍ରନ୍ତନାଥେର ଗଲ୍ଲ-ନାଟକ-ଗାନ ତୋ ସବ ସମୟେ ସଙ୍ଗୀ । ଗାନ ଶୋନାର ଏକ ନତୁନ ଆନନ୍ଦ, ପ୍ରକୃତିକେ ଦେଖାର ଏକ ନତୁନ ଆନନ୍ଦ ଆବିନ୍ଧାର କରଲାମ । କତ ଦୁପୁରବେଳା ଆମାଦେର ତିନିତଳାର ବାରାନ୍ଦାର ରେଲିଂ ଧରେ ଦାଁଡ଼ିଯେ କେଟେଛେ । ବାହିରେ ପାର୍କେ ନାନାନ୍ ଗାଛେର ଅବଶ୍ୟ ଥେକେ ଝାତୁ ଆନଦାଜ କରା ଯେତ । ଗରମ ପଡ଼ିଲେ ପାର୍କେର ଗେଟେର ସାମନେ ବଡ଼ ଆମଗାଛଟାଯ ମୁକୁଳ ଦେଖା ଦିତ — ସାଦାଟେ ସବୁଜ ରଙ୍ଗେ ମଞ୍ଜରୀ ଯେନ କେଉ ଥରେ ଥରେ ସାଜିଯେ ରେଖେଛେ । ଗରମ ବାଡ଼ିଲେ ତାତେ କଚି ଆମେର ଥୋକା ଝୁଲତ । ଏହି ସମୟେ ପାର୍କେର ଡାନପାଶେ ଦେଖା ଯେତ ଆଣ୍ଣ-ରଙ୍ଗେ କୃଷ୍ଣଚଢ଼ା ଫୁଲ । ଆବାର ମେଘଲା ଆକାଶେ ଛାଇରଙ୍ଗା ମେଘେର ଝୁକେ କମଳା କୃଷ୍ଣଚଢ଼ା ଦେଖା ଦିତ ନତୁନ ଝାପେ । ଶୀତକାଳେ ଦେଖତାମ ଦୂରେ ପାର୍କେର ପିଛନ ଦିକେ ଶିମୁଲ ଗାଛ ଥେକେ ଫଳ ଫେଟେ ସାଦା ତୁଲୋ ଉଡ଼େ ଯାଚେ । ଏହିବ ଦୁପୁର କେମନ ଯେନ ଉଦ୍‌ଦୟ କରା ଛିଲ, ସଥିନ ଶୁନ୍ୟଦୃଷ୍ଟିତେ ବାହିରେ ତାକିଯେ ଥାକିତେ ଥାକିତେ ନେଶା ଧରେ ଯେତ, ଅର୍ଥଚ ମନେର ମଧ୍ୟେ କୋଥାଯ ଯେନ ଏକଟା କଷ୍ଟ ଟେର ପେତାମ ।

ବଡ଼ ହୟେ ଓଠାର ସବଚୟେ ବଡ଼ ଲକ୍ଷଣ ଛିଲ ନିଜେଦେର ଚେହାରା, ପୋଶାକ-ଆଶାକ ସମସ୍ତେ ସଚେତନତା । ସବ ସମୟେ ମନେ ହତ ନିଜେର ମୁଖ-ଚୋଥ-ନାକ-ରଙ୍ଗ ସବ ଥାରାପ ଆର ଅନ୍ୟଦେର ସବ ଭାଲ । କତବାର ଠାକୁରେର କାଛେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେଛି — ଆମାର ରଙ୍ଗ ଫର୍ମା କରେ ଦାଓ, ଆମାକେ ସୁନ୍ଦର କରେ ଦାଓ । ପାଡ଼ାଯ ଛେଲେ-ମେଯେଦେର ମେଲାମେଶାର ସୁଯୋଗ ଆସତ ଉଂସବେର ସମୟ । ବହରେ ଶୁରୁତେଇ ସରସ୍ଵତୀ ପୁଜୋ । ପୁଜୋର ଜନ୍ୟ ପାଡ଼ାଯ ଚାଁଦା ତୋଳା, ମଣ୍ଡପ ତୈରି, ଆଗେର ଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳା ଠାକୁର ଆନା, ସବେତେଇ ଆମାଦେର ଯତ ନା କାଜ ତାର ଥେକେ ବେଶ ବ୍ୟକ୍ତତା । ପୁଜୋର ଦିନ ଆର ତାର ଆଗେ-ପରେ ଦୁ-ଏକ ଦିନ ଆଲୋ ଝଲମଳ ମଣ୍ଡପେ ଚେଯାର ପେତେ ବସେ ଆଭା ଆର ମାଇକେ ବାଜାନୋ ଗାନ ଶୁନତେ ଖୁବ ଭାଲ ଲାଗତ । ସରସ୍ଵତୀ ପୁଜୋର ପରେଇ ଆମାଦେର ପାଡ଼ାଯ ହତ ବଡ଼ କରେ ‘ଫାଂଶନ’ । ସେଇ ନିଯେ ଏକମାତ୍ର ଆଗେ ଥେକେ ଉତ୍ତେଜନା । ଏଥିନ ମନେ ହୟ, ଆସଲ ଦିନେର ଫାଂଶନେର ତୁଳନାଯ ରିହାର୍ସାଲଗୁଲୋତେ ଅନେକ ବେଶୀ ମଜା ହତ । ଏହିବ ଫାଂଶନେର ଭାଲ ଦିକ ହଲ ଯେ ଏହି ସୁଯୋଗେ ଯାର ଯେ ବିଷୟେ ପ୍ରତିଭା ଆଛେ, ମେ ତା’ ଦେଖାନୋର ଓ ଚର୍ଚାର ସୁଯୋଗ ପେତ । ଦିତୀୟତଃ, ଏହି ଧରନେର ସୃଷ୍ଟିଧର୍ମୀ କାଜେ ଜଡ଼ିଯେ ଥାକାର ଦରଳ କୈଶୋର ଥେକେ ଯୌବନେର ପଥେ ଛେଲେମେଯେଦେର ଯେ ବିପଥେ ଯାଓୟାର ସଭାବନା ଥାକେ, ତା ଆମରା କିଛୁଟା ଏଡ଼ାତେ ପେରେଛିଲାମ । ତୃତୀୟତଃ, ରିହାର୍ସାଲେ ଛେଲେମେଯୋରା ସହଜଭାବେ, କାଜେର ସୂତ୍ରେ ମେଲାମେଶାର ସୁଯୋଗ ପେତ ବଲେ ତାଦେର ପରିଚିଯେଓ ଏକଟା ସହଜ ବନ୍ଦୁହେର ସୁର ବେଜେ ଉଠିଲ । ସବଥେକେ ବଡ଼ କଥା, ସକଳେ ମିଳେ କୋନ କାଜ କରାର ମଧ୍ୟେ ଯେ ଆଲାଦା ଆନନ୍ଦ ଆଛେ, ଯା ନିଜେର ସୁଥରେ ଛୋଟ ଗଣ୍ଡିର ସୀମାବନ୍ଦତାର ବାହିରେ, ତା ଆମରା ଗଭୀରଭାବେ ଅନୁଭବ କରତାମ ।

ସୁରେ-ଫିରେ ଛୋଟବେଳାର କଥାଯ କେବେ ଫିରେ ଆସି ? ବୋଧହୟ ଏହି ଜନ୍ୟ ଯେ, ଏକମାତ୍ର ଏହି ସମୟେଇ ଆମାଦେର ଆସ୍ତମାଚେତନତା ଖୁବ କମ ଥାକେ, କୌତୁଳ ବେଶୀ । ଚାରଦିକେର ରଙ୍ଗ-ଗନ୍ଧେ ଭରା ଜୀବନେ ଡୁବେ ଥାକି ଆମରା, କିନ୍ତୁ ସେଇ ଜୀବନ ଆମାଦେର ଭାବାଯ ନା । ତାହିଁ ତଥନକାର ହାସି, କାନ୍ଦା, ଅନୁଭୂତି, ବଡ଼ବେଳାର ତୁଳନାଯ ଅନେକ ଖାଁଟି, ତାତେ ସଚେତନ ମନେର ଭାବନା-ଚିନ୍ତାର ଭେଜାଲ ଅନେକ କମ । ଦେଖିତେ ଦେଖିତେ ଛୋଟବେଳାର ଏହି ଦିନଗୁଲେ ପୋରିଯେ କବେ ବଡ଼ ହୟେ ଉଠିଲାମ ଜାନି ନା । ତବେ, ଏଥିନ ସ୍ମୃତିର ପାଖାଯ ଭର କରେ ଉଡ଼େ ଯେତେ ଭାଲ ଲାଗେ ସେଇ ଦିନଗୁଲୋର କାହେ । ଭାଲ ଲାଗେ ନାନାନ୍ ରଙ୍ଗ ରାଙ୍ଗନୋ ଏହି ନକ୍ଶୀକାଁଥା ବୁନତେ ।